

Zarzuty i główne argumenty

Będąc przedmiotem niniejszej sprawy decyzja jest także przedmiotem sprawy T-11/06 Tabacchi przeciwko Komisji. W zakresie dotyczącym skarżącej decyzja ta uznała spółkę Alliance One International za solidarnie odpowiedzialną, ze względu na fakt, że była ona ostatnim przedsiębiorstwem sprawującym kontrolę nad Transcatob.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi, że Komisja:

- naruszyła prawo, uznając Alliance One International za odpowiedzialną za zachowanie Transcatob. W szczególności, zdaniem skarżącej, pozwana nie przestrzegała zasad dotyczących ciężaru dowodu, nie dowiodła wpływu, jaki miała wywierać Alliance One International, a zatem — przekroczyła próg 10 % obrotów;
- błędnie uznała rozpatrywane naruszenie za bardzo poważne, a nie co najwyżej poważne, ze względu na niemal zerowy wpływ porozumienia na rynek właściwy, na rynek stanowiący następne ogniwo w procesie produkcji oraz na konsumentów, a także ze względu na ograniczone wymiary właściwego rynku geograficznego;
- naruszyła zasady proporcjonalności oraz równego traktowania, określając kwotę podstawową grzywny na 10 milionów EUR;
- powinna była wprowadzić rozróżnienie pomiędzy zachowaniami w latach 1995–1998 a zachowaniami w okresie późniejszym i uznać, że Transcatob ponosi odpowiedzialność jedynie za zachowania w tym pierwszym okresie. Uznając bowiem, że skarżąca ponosi także odpowiedzialność za zachowania w latach 1999–2002, Komisja naruszyła zasadę równego traktowania ze względu na to, iż uwzględniła wobec stowarzyszeń okoliczności łagodzące wynikające z nieprecyzyjności ram prawnych, a nie zastosowała ich wobec przetwórców;
- naruszyła zasadę *non bis in idem* karając Transcatob i innych przetwórców po raz pierwszy jako członków Associazione professionale Trasformatori Tabacchi Italiani, a po raz drugi — jako przetwórców;
- błędnie uznała, że nie znajduje zastosowania żadna z podniesionych przez skarżącą okoliczności łagodzących, takich jak współpraca z jej strony, niestosowanie porozumień, ich przerywanie lub też istnienie poważnych wątpliwości co do tego, czy sporne zachowania mają charakter naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Gollnisch przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-42/06)

(2006/C 86/73)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Limonest, Francja) [przedstawiciel: W. de Saint Just, avocat]

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie przyjęcia sprawozdania nr A6-376/2005,
- zasądzenie na rzecz B. Gollnisch kwoty 8 000 euro tytułem zadośćuczynienia za krzywdę moralną,
- zasądzenie ponadto na rzecz skarżącego kwoty 4 000 euro z tytułu poniesionych kosztów adwokata i przygotowania skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, poseł do Parlamentu Europejskiego, wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności przyjętej przez Parlament na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 grudnia 2005 r. uchwały w sprawie przyjęcia sprawozdania komisji ds. prawnych nr A6-376/2005 dotyczącego wypowiedzi skarżącego podczas konferencji prasowej i w konsekwencji pozbawienia go immunitetu oraz przywilejów. Żąda ponadto zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej jak twierdzi doznał wskutek przyjęcia zaskarżonego aktu.

Na poparcie skargi skarżący podnosi szereg zarzutów, opartych w szczególności na niezgodności z prawem co do formy zaskarżonego aktu Parlamentu, jego rzekomej niezgodności z ogólnymi zasadami prawa, jak zasada bezpieczeństwa prawnego i zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także rzekomych uchybień proceduralnych przy jego przyjmowaniu. Twierdzi również, że zaskarżony akt jest sprzeczny z utrwaloną praktyką komisji ds. prawnych Parlamentu w zakresie swobody wypowiedzi i *fumus persecutionis* oraz że narusza on niezależność postępowania, poprzez zaprzeczenie, iż w trakcie wspomnianej konferencji prasowej wypowiadał się w ramach swojej krajowej i europejskiej działalności politycznej.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. — Cofira SAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-43/06)

(2006/C 86/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Cofira SAC (Rousset Cedex, Francja) [Przedstawiciele: avvocati Girolamo Addressi, Leonilda Mari i Daniella Magurno]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- unieważnienie kary nałożonej na Cofira SAC;
- nałożenie kary solidarnie na wszystkie spółki powstałe w rezultacie podziału Cofira Sepso;
- obniżenie kwoty kary;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W art. 1 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, między innymi skarżący, w okresie pomiędzy dniem 24 marca 1982 r. a dniem 26 czerwca 2002 r. naruszyły wspólnotowe reguły konkurencji, uczestnicząc w porozumieniach i uzgodnionych praktykach w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Niemczech, Hiszpanii, Luksemburgu i Niderlandach. Zdaniem pozwanej naruszenia te polegały na ustalaniu cen, ustalaniu wspólnych modeli określania cen, podziale rynków oraz kontyngentów sprzedaży,

przydzielaniu klientów, negocjacji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji.

Na poparcie swych żądań skarżący podnosi w pierwszej kolejności, że nie może ona być adresatem tej decyzji.

W tym względzie przypomina ona, że w dniu 27 listopada 2003 r. spółka COFIRA SEPSO — która wraz z innymi przedsiębiorstwami stanowiła przedmiot dochodzenia — została podzielona na trzy spółki, wśród których znajdowała się skarżący. COFIRA SAC została zatem utworzona dopiero po zaistnieniu okoliczności będących przedmiotem nałożonej przez Komisję kary.

Zaskarżona decyzja nie wskazuje także przyczyn, dla których kara została nałożona jedynie na skarżącą, podczas gdy odpowiedzialność za zarzucane naruszenie powinny ponieść wszystkie inne spółki powstałe w rezultacie podziału COFIRA SEPSO.

Decyzja nie wskazuje także parametrów, którymi posłużyła się przy określaniu kwoty kary, biorąc pod uwagę, że kara była proporcjonalna do wielkości obrotów skarżącej w chwili, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne leżące u podstaw postępowania, podczas gdy skarżący nie osiągała wtedy żadnych obrotów, ponieważ nie istniała.

Z drugiej strony, Komisja nie wskazuje okoliczności faktycznych, które leżały u podstaw naruszenia. Cała bowiem decyzja została oparta na założeniu, że spotkania przedstawicieli spółek spełniały w rzeczywistości przesłanki zachowania sprzecznego z art. 81 Traktatu oraz na założeniu, że te praktyki wywierały znaczący wpływ na konkurencję. Nawet jednak przyjmując wskazane przez Komisję okoliczności, skarżący twierdzi, że upłynął dotyczący ich pięcioletni termin przedawnienia.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Hellenic Ventures

(Sprawa T-44/06)

(2006/C 86/75)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Maria Patakia, Spyridon Chatzigiannis)